

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi M. D.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
II AKa 546/24,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 kwietnia 2026 r.

na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca
2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w
postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez
prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

M. D. (dalej: „skarżąca”) pismem z 5 marca 2026 r. (data prezentaty Sądu
Apelacyjnego w Warszawie) wniosła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pismo
zatytułowane „Wniosek”. W piśmie tym skarżąca zwróciła się „(...) o nadzór
Prezesa [Sądu Apelacyjnego w Warszawie] nad sprawą w związku z
przewlekłością”. W uzasadnieniu wskazała, że „sprawa (...) toczy się ponad sześć
lat (...); Po ostatniej apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny (...) zawiesił sprawę.
Wnoszę o nadzór nad sprawą i przyspieszenie wyznaczenia terminu rozprawy”.

Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie zarządzeniem z 5 marca 2026 r. zakwalifikował powyższe pismo jako skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu bez nieuzasadnionej zwłoki (skarga na przewlekłość) i przekazał ją zgodnie z właściwością Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób w miarę precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego

sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że skarżąca nie wysunęła żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Za żądanie takie nie można bowiem uznać sformułowania zawartego w piśmie: „o nadzór Prezesa nad sprawą w związku z przewlekłością”. Jednocześnie skarżąca nie przytoczyła okoliczności uzasadniających takie żądanie. Samo wskazanie sześcioletniego okresu trwania postępowania jest w tym względzie niewystarczające.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania oraz brak przytoczenia okoliczności uzasadniających jego stwierdzenie, musi być uznana za oczywiście niewystarczającą dla spełnienia przesłanek ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23; 4 grudnia 2025 r., I NSP 519/25).

Niezależnie od powyższych rozważań, Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga podlega stałej opłacie w wysokości 200 złotych, czego skarżąca także niedopełniła.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[r.g.]